

*Hoe Galien den coninck Huyghe oerloef badt om Olivier,
sinen vader, te ghaen soecken in Vranckerijcke.*

[10]

Als Galien wiste dat hi was Olyviers sone, was [hi] des meer verblijt dan oft men hem die heel stat van Constantinobelen ghegheven hadde. [b2vb] Mair hi was van herten droeve om dat hem sijn ooms benijden, dyen hy nochtan noyt anders dan dienst ghedaen en hadde, van den welcken dye eene gheheeten was Henrick ende die ander Thibeert ofte Thierry. Maer hi en achte dat nyet vele ende dachte in hem selven dat hy de landen versoecken wilde, ende dat hi nemmermeer rusten en soude voer dat hi Olivier, sinen vader, vonden hadde levende oft doot. Met desen ghedachte es hy gheghain tot den coninck Huyghe, sinen grootvader, hem danckende der weldaet ende der eeren die hi hem hadde bewesen ende van dat hy hem in sijn hof onderhouden hadde omtrent twee yaren, tot hem segghende: “Beminde heere, ick bidde u ootmoedelijken dat u believe mi oerloef te gheven, want also langhe als ick leve, sal ick reysen doer landen, doer steden, doer bosschen, doer wildernissen, berch ende dal, sonder rusten, tot dat ick vonden heb Olivier, minen vadere.”

Ende als hem de coninck Huyghe also hoorde spreken wort hi inder herten droeve, verwondert sijnde van des jonghelincx voernemen, tot hem segghende: “Mijn lieve sone, blijft bi my, ende ick ghelove u dat ick u eer twe maenden gheven sal hernasch, schoon peerden, gout, silver ende een groot deel van mijn lant, want so veel en sallick mijn twee sonen niet gheven, ghy en sult u deel hebben.”

“Ick bidde u, heere, verghevet my,” antwoerde Galien, “want bi u en begheer ick niet te bliven, want ick mijn voernemen volbringhen wille. Ick sal mijn vader gaen soecken! Ende can ic hem vinden, ick sallen tot mijn moeder bringhen om haer te trouwen, ghelijck hi hair [b3ra] dat gheloeft heeft. Mijn ooms hebben my gheheeten “bastaert”, “hoerekint” ende veel ander smadighe woerden gegeven, der welcker ick ghedyncken sal.”

“Eest wairachtich”, sprack de coninck, “tghene dat ghi mi segt?”

“Jaet, heere,” anwoerde Galien, “des ick bedruckt van herten ben.”

“Bi mijnder trouwen,” sprack coninck Huyghe, “des sijn si te snooder!”

Coninck Huyghe merckende dat Galien by hem niet bliven en wilde, diens woerden hi wel verstaen hadde, riep hi eenen jonghen riddere, gheheeten Gheeraert, uut Cecilien gheboren, tot den welcken hi sprack, segghende: “Gheeraert, vrient, siet hier Galien, mijn sone, die in Vranckerijck reysen wilt. Ick bid u dat ghy met hem riden wylt, hem in uwer hoeden nemende ghelijck u eygen kint. Ick sal u gheven gout, silvere, peerden ende hernasch ghenoech tot sinen verdoene, want de jonghelinck heft ghesworen nemmermeer te rusten voer dat hi sijn vader vonden heeft, dien hy hier bringhen sal om mijn dochtere te trouwen.”

“Heere, ic sal u gebodt volbringhen,” antwoerde Gheeraert, “maer ghy hebt twee sonen die Galien niet seere beminnen, ende wilden si hem mesdoen, ick soude hem ghetrouwelijck bescermen.”

“Bi mijnder croonen, dat soude ick u grootelijc loonen,” sprack coninck Huyghe. “Ic beveel u dat ghi hem in alle perijkelen bijstant doet. Ende esser iement in mijn rijke die hem mesdoen wylt, wreect dat metten sweerde op dat hi niet en worde gecropelt noch gemynct. Want mach hi leven tot dat hy twe en twintich jaren out es, in alle Kerstenrijcke en sal gheen beter ruddere sijn!”

Doen dede die rijke coninck Huyghe vier [b3rb] sommiers laden met ghelt, met gout, met silvere ende sprack tot Galien, segghende: “Hout daer, mijn sone. Siet, dat gheve ick u.”

Doen dancte hem Galien ootmoedeliken. Maer Jaqueline, sijn moeder, bestont te screyen, segghende: “Adieu, mijn soene. Adieu, mijn solaes ende alle mijn vruecht. God wyl u behoeden! Ick bidde u, brinct mi uwen vader, dien ick seer beminne.”

Dese ende meer ander woerden sprack die scoone Jaqueline tot haren soene Galien, van die welcke wi een weynich swyghen selen ende scriven van Galyens twee ooms.